

Lina Casasses i Prat

"Cal escoltar, perquè de pentinar en sap molta gent, però d'escoltar, poca"

La Lina, perruquera del Centre Geriàtric i a qui molts coneixen pel seu caràcter extravertit i conciliador, s'ha retirat amb l'arribada del 2002, després d'exercir a la nostra institució durant 22 anys. Nascuda a Perpinyà, el 1941, filla d'exiliats catalans de la Guerra Civil, va instal·lar-se a Granollers quan tenia 4 anys. Després de les classes matinals de dissabte, la seva mare la duia a rentar caps amb la perruquera Marta Capella i després, als 14, amb la Paquita Montserrat. Com que fins llavors només era aprenenta, als 16 va començar a estudiar perruqueria a Barcelona, i als 18, de nou la mare –per la qual sent gran devoció– li va posar una perruqueria. Tot i això, mentrestant seguia estudiant, prova de la seva passió per l'ofici.

Com vas arribar a fer de perruquera a l'Hospital?

Va ser l'any 1978, arran de tenir-hi ingressada la meua filla gran. Jo no treballava a temps complet i em vaig oferir per col·laborar a la Residència. Donava dinars; l'hora dels carros, que en dèiem. Però veure aquelles àvies tan mal pentinades, i jo sabent-ne... allò no podia ser! Així que vaig acabar venint a pentinar a la Residència un parell o tres de cops a la setmana. Però no teníem perruqueria! Utilitzàvem un bany tan estret que havíem de seure a la banyera, i vam caure-hi a dins un munt de vegades. Quan van fer el Centre Geriàtric, el primer que vam demanar va ser perruqueria i barberia. Ho portaven el Sr. Bros i la Srta. Isabel Vallès, que m'ho van deixar triar tot. La majoria d'àvies volien pentinar-se. Quan entren continuen amb la seva perruquera, però a la llarga és tan còmode tenir-ho allà...!

Com et sents en deixar l'Hospital?

L'amistat sempre hi és; considero el Geriàtric la meua segona casa. Les meves filles, de petites, hi feien teatre; per Nadal, tota la família hi visitem els avis... No és solament la qüestió professional. Pensa que encara hi és la Maria Verdager, per exemple, que ja hi era quan vaig entrar! Va fer-me de secretària: apuntava els serveis i així estava entretinguda. També m'ajudava la Francisca Ramis, que escombrava. Tot plegat ha estat molt emotiu, però de fet no ho trobaré a faltar, perquè, quan em passi, agafaré el cotxe i cap allà. De sempre m'he sentit completament identificada amb la institució, com a usuària i com a treballadora.

Què fa especial pentinar àvies?

Les àvies, tan grans, algunes en cadira de rodes... no estan gaire afavorides, la veritat. Ara bé, amb una permanent o un tallat nou ja fan un goig enorme. La gratificació és que es veuen bé elles mateixes. Jo portava oficials per ajudar-me, però havien de tenir sensibilitat per a la gent gran, que és un camp especial. En un saló, per exemple, mai no permetràs que una senyora et doni unes pinces o un rul·lo. En canvi, al Geriàtric és el contrari: els hi dèiem "passa'm això, dona'm allò" i era com una teràpia per a elles.

Ens pots explicar alguna anècdota?

N'hi ha tantes! Però ara en recordo una. En aquell temps no teníem olla de cera; la preparàvem en un pot i s'assecava molt ràpidament. Doncs bé, quan vaig anar per treure-li la cera a una àvia que no estava gaire bé del cap, em va empentar i va començar a córrer amb tot allò a la cara. No la podíem agafar de cap manera i, quan ho vam aconseguir, li devíem fer un mal horrorós!

Tens un institut de perruqueria i estàtica...

Vam començar el curs 1983-1984, i vaig estar a punt de deixar el Geriàtric perquè l'escola em va absorbir. Però després em va fer molta llàstima i vaig continuar, fins ara.

A banda de l'escola, et dedicaràs a res més a partir d'ara?

He reprès un tema que tenia aparcat des de fa cinc anys: un llibre. És un recull de memòries de perruqueres de Granollers i comarca. Són dones que ara tenen 80 anys o més, i vull que quedi com a testimoni d'un ofici que ha canviat moltíssim, tot i que la bona mà i l'assessorament personal no es podran substituir mai. No sé quan ni com l'editaré, però que ho faig és segur. A més, a les perruqueres jubilades els hem fet un carnet d'or que els garanteix la perruqueria gratuïta de per vida. Quan els feia les entrevistes se'm va despertar un sentiment...!

Tens algun consell per al teu successor?

És en Paco Maraña, que de fet és exalumne meu, o sigui que ja coneix com va això. El meu consell és que cal escoltar. Perquè de pentinar en sap molta gent, però d'escoltar, poca. Les àvies necessiten temps i dedicació. Aquí hi ha molt més que una perruqueria; el tracte humà és el més important.